

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/177/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7614215538
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboš Kunay
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7614215538.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a sudcov JUDr. Anny Slovinskej a JUDr. Andrey Galdunovej vo veci žalobcu Ľ. C., H.. X.X.XXXX, bytom Z., M. XXX/XX, zast. JUDr. Monikou Marjanovič, advokátkou Košice, Urbánkova 1562/6, proti žalovanému Profi Credit Slovakia s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpenému AK JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, o určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky a vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku 11C/207/2014-52 z 29.1.2015 Okresného súdu Spišská Nová Ves

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v sume 81,22 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku na účet právnej zástupkyne žalobcu.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa rozsudkom zo dňa 29.1.2015 určil, že poplatok 367,49 Eur za službu spočívajúcu v možnosti odkladu splatnosti maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a uložil žalovanému povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenia vo výške 314,75 Eur do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. O trovách konania rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi k rukám jeho právneho zástupcu trovy právneho zastúpenia vo výške 268,26 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a žalovaného zaviazal aj k povinnosti zaplatiť Slovenskej republike na účet Okresného súdu Spišská Nová Ves súdny poplatok 118 Eur do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal určenia poplatku 367,49 Eur za službu spočívajúcu v možnosti odkladu splatnosti maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru za neprijateľnú zmluvnú podmienku a zároveň žiadal vydať bezdôvodné obohatenie vo výške 314,75 Eur, spolu s náhradou trov konania dôvodiac, že dňa 9.3.2011 bola medzi účastníkmi uzatvorená formulárová zmluva - zmluva o revolvingovom úvere, na základe ktorej bola žalobcovi schválená výška úveru (úverový limit) 1500 Eur. Žalovaný si od sumy 1500 Eur odpočítal sumu 367,49 Eur ako odplatu za poskytnutie služby v zmysle čl. 8 ods. 8.1. písm a) Dohody o poskytnutí služby s tým, že sa jednalo sa o odmenu za možnosť odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru vo výške 80,66 Eur. Popri úroku 70,01 % tak ide o ďalšie plnenie v neprimeranej výške, pretože poplatok je absolútne neprimeraný k službe, ktorou je možnosť odkladu splátok, keďže odklad neznamena ich odpustenie, práve preto je cena tejto služby v rozsahu 24,49 % z výšky úveru neprijateľná. Žalobca, ako spotrebiteľ ešte túto službu nevyužil, ale už ju zaplatil, čím žalovaný získava prospech skôr ako spotrebiteľ v čase, keď službu neposkytol, v súvislosti s čím poukázal žalobca na rozsudok Krajského súdu v Prešove 18Co/109/2011, v zmysle ktorého je neprijateľnou zmluvná podmienka, ktorá vyvoláva v neprospech spotrebiteľa ako slabšej strany hrubú nerovnováhu, teda aj podmienka, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu nie

je dodané. Zároveň poukázal na to, že zmluva nemá náležitosti požadované v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 a taktiež tu absentujú údaje podľa § 9 ods. 2 písm. k/ uvedeného zákona a to výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Na základe uvedeného je podľa žalobcu potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov, pričom žalobca obdržal od žalovaného sumu 1.132,51 € a zaplatil 1.447,26 € t.j. úver preplatil o 314,75 €, ktoré žiada titulom bezdôvodného obohatenia vydať.

Súd prvého stupňa vzal do úvahy obranu žalovaného, ktorý namietal, že žalobca dobrovoľne uzavrel dohodu o poskytnutí služby, ktorej uzavretie nie je podmienkou na poskytnutie úveru a ani na vznik zmluvy ako celku, službu odkladu splátok zaplatil, ale následne ju aj reálne využil, keď požiadal o odklad splátok č. 6,7,8, ktoré boli odložené a ktoré sa zaviazal splatiť ako splátky 49, 50 a 51. Z opatrnosti vzniesol námietku premlčania s tým, že subjektívna premlčacia doba je viazaná na to, že poškodený subjekt má k dispozícii skutkové okolnosti, z ktorých odvodzuje svoje údajné nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia a v tomto prípade premlčacia doba uplynula.

Citoval ust. § 52 ods. 1-4, §53 ods. 1, 3, 5, 6, § 54 ods. 1,2 a § 39 Obč.zákonníka a § 2 písm. a/, b/, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzavretia úverovej zmluvy a zároveň aplikoval článok 3 ods. 1,2 smernice Rady č. 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993.

Vykonaným dokazovaním mal súd prvého stupňa preukázať, že medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom bola dňa 9.3.2011 uzavretá zmluva o poskytnutí revolvingového úveru, ktorá je zmluvou spotrebiteľskou. Z obsahu zmluvy je totiž zrejme, že sa jedná o formulárovú (typovú) zmluvu pripravenú vopred žalovaným, ktorej obsah, vrátane Dohody o poskytnutí služby (pripravenú predtlač) nemal žalobca možnosť reálne ovplyvniť alebo pozmeniť. Zmluvu uzavrel žalobca ako fyzická osoba - nepodnikateľ. Vzhľadom na účel uzavretia zmluvy a to poskytnutie spotrebiteľského úveru, kedy pri poskytnutí úveru bolo žalobcovi poskytnuté tlačivo zmluvy vrátane zmluvných dojednaní je podľa prvostupňového súdu otázne, či tento mal dostatok času a možnosť oboznámiť sa s celým obsahom zmluvy a pochopiť význam podmienok v nej uvedených. Skutočnosť, že žalobca zrejme nemal reálne možnosť oboznámiť sa podrobne s obsahom zmluvy, vrátane "Dohody o poskytnutí služby" a nikto mu jednotlivé body zmluvy nevysvetlil, text zmluvy mu nebol jasný a teda žalovaného konanie možno kvalifikovať ako konanie v rozpore s ust. § 4 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch platného v čase uzavretia úverovej zmluvy, vyplýva zo samotnej zmluvy, ktorá bola žalobcom podpísaná dňa 5.3.2011, žalovaným dňa 9.3.2011 a oznámenia veriteľa o schválení úveru, ktoré je datované až dňom 9.3.2011 a až následne bolo teda žalobcovi doručené. Táto skutočnosť je zrejme aj z toho, že zmluva, ale predovšetkým Zmluvné dojednania Zmluvy o revolvingovom úvere, sú písané malým nahusteným písmom, pričom ide o pomerne dlhý text obsahujúci množstvo odbornej právnej terminológie.

Ďalej súd prvého stupňa uzavrel, že predmetná zmluva nemá náležitosti požadované v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ Zákona č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch a to neobsahuje údaj o dĺžke trvania úveru, termíne konečnej splatnosti úveru a taktiež tu absentujú údaje podľa § 9 ods. 2 písm. k/ uvedeného zákona a to výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Keďže tieto podstatné náležitosti v zmluve chýbajú súd konštatoval, že úver je nutné v zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, považovať za bezúročný a bez poplatkov. Dokazovaním mal prvostupňový súd tiež preukázať, že na základe uvedenej zmluvy bol žalobcovi poskytnutý úver vo výške 1500,- Eur, z čoho (ako vyplýva z karty klienta) mu bola reálne vyplatená len suma 1132,51 Eur. Žalobca mal za úver žalovanému zaplatiť odplatu, t.j. úver a úroky v celkovej výške 3698,40 Eur, ďalej odplatu za odklad splátok úveru 367,49 Eur a odplatu za odklad splátok revolvingu 167,04 Eur a to za každý poskytnutý revolving. Odplata z úveru tak predstavovala sumu, ktorá viac ako 100 % presahuje výšku poskytnutého úveru, odplata za odklad splátok činí viac ako 24 % z výšky poskytnutého úveru. Súd prvého stupňa považoval takúto odplatu ako dohodnutú zmluvnú podmienku za absolútne neprijateľnú a odporujúcu dobrým mravom, s poukazom na ustanovenie §53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého odplata podstatne nesmie presahovať odplatu obvykle požadovanú bankami za spotrebiteľské úvery.

Okrem uvedeného súd poukázal na to, že ročná úroková sadzba úveru uvedená v zmluve vo výške 70,01%, taktiež značne prevyšuje priemerné úrokové miery z úverov (zistené z internetovej stránky Národnej banky Slovenska). Výška úrokovej sadzby určená pri spotrebiteľských úveroch pre domácnosti, poskytnutých na dobu od 1 do 5 rokov v marci 2011 bola 10,53 % ročne, teda zmluvne dohodnutá výška úrokov je viac ako 6-krát vyššia. Ide teda o úroky, pre ktoré je úver úžerný a teda ide o ďalší dôvod pre ktorý možno zmluvu považovať za neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka.

Citujúc ust. § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a ust. § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka uzavrel, že žalobca tak obdržal od žalovaného sumu 1132,51 Eur a zaplatil mu sumu 1447,26 Eur, teda bezúročný a bezpoplatkový úver preplatil o 314,75 Eur. Keďže týmto spôsobom došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu, prvostupňový súd rozhodol, že žalovaný je uvedenú čiastku žalobcovi povinný titulom bezdôvodného obohatenia vydať, tak ako je to uvedené vo výroku rozhodnutia.

Čo sa týka žalovaným vznesenej námietky premlčania, súd prvého stupňa sa nestotožnil s argumentáciou právnej zástupkyne žalobcu, že premlčacia lehota u úmyselného bezdôvodného obohatenia, za aké možno považovať konanie žalovaného je 10 ročná. Z karty klienta žalobcu mal súd preukázané, že poslednou splátkou ktorú tento plnil bola splátka troch samostatných čiastok, a to sumy 14,37 Eur, 12,34 Eur a 33,65 Eur, splatných dňa 17.1.2013. Odpočítajúc celé plnenie, ktoré má žalovaný titulom bezdôvodného obohatenia vydať (sumy 314,75 Eur), by tak poslednou splátkou, ktorú mal žalobca plniť (aj to iba čiastočne) bola splátka splatná dňa 17.9.2012. Od tohto dátumu, teda začala plynúť 3-ročná objektívna premlčacia lehota. Žalobca predložil súdu dôkaz - prehlásenie Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS z ktorého je zrejme, že žalobca sa o skutočnosti, že na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu dozvedel až v priebehu mesiaca august 2014 a teda tento moment je nutné považovať za moment, kedy mu začala plynúť 2-ročná subjektívna premlčacia lehota. Žaloba bola žalobcom podaná dňa 9.9.2014, z čoho vyplýva, že k márnemu uplynutiu premlčacej lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia dôjsť nemohlo.

Na základe uvedeného teda prvostupňový súd konštatoval, že ku dňu podania žaloby neuplynula ani objektívna premlčacia lehota a taktiež nemohlo dôjsť ani k uplynutiu subjektívnej premlčacej lehoty, vzhľadom na obdobie, kedy sa žalobca o okolnostiach, relevantných na uplatnenie nároku dozvedel (august/2014). Avšak aj pokiaľ, by súd počítal plynutie subjektívnej premlčacej lehoty od dátumu splatnosti poslednej relevantnej splátky, t.j. od 17.9.2012, žaloba by rovnako bola podaná v rámci lehoty. Čo sa týka spornej "Dohody o poskytnutí služby" a v nej v bode 8.1. dohodnutom záväzku dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splátok úveru vo výške 367,49 Eur, tu súd prvého stupňa konštatoval, že uvedené dojednanie je nutné považovať za neprijateľné a odporujúce dobrým mravom, s prihliadnutím na výšku poskytnutého resp. iba dohodnutého úveru a výšku uvedenej odplaty. Výška odplaty za odklad splátok tak prestavovala 24,49 % z dohodnutého úveru (1500,- Eur) a 32,46 % z úveru poskytnutého po jej odpočítaní (1132,51 Eur). Poplatok je tak absolútne neprimeraný službe, ktorú žalovaný poskytol a výške poskytnutého úveru a zásadný spôsobom navýšil cenu úveru. Ďalej uviedol, že spotrebiteľ, (pričom je otázne, či vôbec o tom, že takúto dohodu podpisuje vedel) už v čase, keď žiadnu službu ešte nevyužil, zaplatil jej použitie, takže zo strany veriteľa došlo k získaniu prospechu skôr, ako poskytol plnenie. Po dôslednom podrobení predmetnej dohody súdnemu prieskumu mal súd za to, že ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Zníženie poskytnutého úveru o sumu 367,49 Eur pri poskytnutej výške úveru 1132,51 Eur je neprimerané s poukazom na to, že nie je isté či vôbec dlžník túto službu do budúcnosti využije. Podľa názoru súdu táto dohoda spôsobuje značnú nerovnováhu medzi účastníkmi zmluvy a to v neprospech spotrebiteľa. Pokiaľ ide o argumentáciu žalovaného, že dohoda bola individuálne dohodnutá, súd sa s týmto nestotožnil, dôvodiac že formálne síce možno "Dohoda o poskytnutí služby" budí dojem samostatnosti, ale z pohľadu posúdenia neprijateľnej zmluvnej podmienky a vylúčenia súdnej kontroly je potrebné prijať záver, že v tomto prípade súdna kontrola nemôže byť vylúčená, pretože predmetná "Dohoda" je súčasťou textu zmluvy, nie je od zmluvy nijak odlíšená, resp. oddelená. Hlavným predmetom plnenia je stále poskytnutie úveru a iný výklad pripúšťajúci vylúčenie súdnej kontroly by v rozpore s ratio legis ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pretože veriteľ by tak mohol rozčleniť úverovú zmluvu na viaceré samostatné "individuálne dohodnuté" časti, čo by znemožňovalo posúdenie jej neprijateľnosti. Tento výklad by bol nepochybne v rozpore so sledovaným účelom citovanej právnej úpravy.

Na základe uvedeného teda súd prvého stupňa uzavrel, že je zrejme, že žalobca si podmienky zmluvy individuálne nedojednal, službu spočívajúcu v možnosti odkladu splátok úveru vo výške 367,49 Eur si nevymienil, ale bola mu nanútená žalovaným, pričom výška odmeny za ňu je neprimeraná a nepochybne odporujúca dobrým mravom. Súd preto považoval za právne dôvodné žalobe i v časti vyslovenia neprijateľnosti žalovanej zmluvnej podmienky vyhovieť.

Podľa § 2 ods. 2, veta prvá Zákona č. 71/92 Zb. o súdnych poplatkoch v platnom znení, vzhľadom k tomu, že žalobca bol ako spotrebiteľ od platenia súdnych poplatkov podľa § 4 ods. 2 písm. za) Zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch oslobodený, súd zaviazal v zmysle na ich úhradu Slovenskej republiky žalovaného. Ide o poplatok za určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky podľa pol. 1 b Sadzobníka súdnych poplatkov uvedeného zákona vo výške 99,50 Eur a poplatok z návrhu na vydanie

bezodôvodného obohatenia vypočítaný v zmysle pol. 1 a Sadzobníka súdnych poplatkov uvedeného zákona vo výške 18,50 Eur, čo spolu činí 118,- Eur.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a žalobcovi priznal ich náhradu v sume 268,26 Eur. Trovy pozostávajú z trov právneho zastúpenia žalobcu, za tri úkony právnej služby a to 2 x po 70,17 Eur z a rok 2014 a 1 x 72,83 Eur za rok 2015 (príprava a prevzatie, podanie žaloby, účasť na pojednávaní dňa 29.1.2015), 2x režijný paušál po 8,04 Eur, 1 x režijný paušál 8,39 Eur. Ďalej trovy pozostávajú z hotových výdavkov a to cestovného na pojednávanie dňa 29.1.2015 za použitia železničnej dopravy Košice - Spišská Nová Ves a späť po 4,- Eur spolu 8,- Eur/3 vzhľadom k tomu, že právna zástupkyňa žalobcu mala v ten deň tri za sebou nasledujúce pojednávania, t.j. 2,66 Eur a náhrady za stratu času 6 x 13,98 Eur (za každú začatú polhodinu) spolu 83,88 Eur/3, t.j. 27,96 Eur.

Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalovaný, navrhol ho zmeniť a žalobu zamietnuť. Odvolanie podal z dôvodov podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ a písm. h/ O.s.p., podľa ust. § 205 ods. 2 písm. c/, podľa § 205 ods. 2 písm. d/ a podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.. Žalovaný nesúhlasil so záverom súdu, podľa ktorého by dohoda o poskytnutí služby nemala povahu individuálneho dojednaní, mala spôsobovať značnú nerovnováhu v právach a postavení zmluvných strán a poplatok podľa tejto dohody mal byť neprijateľnou podmienkou a to s poukazom na skutočnosť, že dohoda o poskytnutí služby nie je súčasťou úverovej zmluvy, ani jej nevyhnutným predpokladom, podmienkou, predstavuje jednak graficky odčlenený text, ktorý sa navyše samostatne podpisuje, ktoré skutočnosti súd prvého stupňa nevezal do úvahy aj keď ich žalovaný výslovne namietal a v odôvodnení rozsudku sa s týmito námietkami nevyšporiadal v dôsledku čoho je rozsudok nepreskúmateľný. Žalovaný mal za to, že z napadnutého rozsudku nevyplýva žiadny skutkový záver, ktorý by komplexne a objektívne vyhodnotil všetky skutočnosti ohľadne vzniku dohody o poskytnutí služby, čím odporuje záverom uvedeným napr. v náleze Ústavného súdu SR sp. zn. ÚS 499/2012 - 47. Súd ani len nevyhodnotil, že žalobca reálne službu využil, žiadal o odklad splatnosti splátok, pričom službu žalobca chcel uzavrieť, vedel o nej a nie je pravdivé tvrdenie, že by o nej nevedel.

Žalovaný napádal aj závery súdu ohľadne tvrdení vo vzťahu k chýbajúcim náležitostiam zmluvy o revolvingovom úvere, pričom poukázal na to, že konečnú splatnosť vo vzťahu k finančnej službe poskytovanej na základe zmluvy - úver a následne revolvingy je možné určovať vždy ku konkrétnemu čerpaniu peňažných prostriedkov, v tomto ohľade zmluva túto náležitosť spĺňa a údaj o konečnej splatnosti úveru podľa názoru žalovaného predstavuje tzv. informačnú náležitosť zmluvy, nie podstatnú náležitosť úverového vzťahu. Skutočnosť, že deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru, je uvedená v článku 4 ods. 4,5 zmluvných dojednaní. Žalovaný napáda aj záver o povinnom rozpisovaní splátky ako obligátnej náležitosti zmluvy, ktorý nemá podľa jeho názoru oporu v žiadnom zákone, keďže ani znenie právnej normy nehovorí o uvádzaní počtu, termínov a výšky splátok úrokov, splátok istiny a splátok ostatných poplatkov. Podľa názoru žalovaného výklad zákona zo strany súdu popiera aj smernica 2008/48/EHS zo dňa 23.04. 2008, z ktorej ustanovenia článku 10, ods. 2 písmeno h) vyplýva, že zmluva o spotrebiteľskom úvere má obsahovať výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. Ak by malo platiť, že náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. spočíva v uvedení splátky, istiny splátky, úroku splátky, úroku splátky iných poplatkov, potom vzniká legitímna otázka, ktoré ustanovenie ukladá uvádzať v zmysle popri údajnom rozpise splátky istiny, úroku a iných poplatkov ešte aj ich celkový súčet, pretože z § 9 ods. 2 písm. k) to potom nevyplýva.

Teda žiadne ustanovenie v zákone o spotrebiteľských úveroch podľa názoru žalovaného neuvádza samostatne uvádzať ešte aj súčet rozdelenej splátky. Takémuto výkladu odporujú aj ustanovenia zákona týkajúce sa výpočtu RPNM.

Žalovaný za predčasné a vecne nesprávne považoval aj závery ohľadne výšky odplaty za úver, kde poukázal na to, že zmluva o revolvingovom úvere bola uzavretá v čase, kedy výška odplaty za úver bola regulovaná osobitným zákonným ustanovením v zmysle § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, ktorý stanovil zásadne odlišné kritériá na posudzovanie odplaty, než z akých vychádzal podľa názoru žalovaného konajúci súd. Podľa názoru žalovaného z ust. § 53 ods. 6 OZ vyplýva, že odplaty za poskytnutie peňažných prostriedkov na základe spotrebiteľskej zmluvy sa nemajú porovnávať iba s odplatami bánk, pretože zákonodarca v tomto ustanovení použil pojem finančný trh a nie bankový sektor. Napokon žalovaný namietal nesprávne posúdenie začiatku premlčacej lehoty, ktorá plynie od vtedy, keď dotknutá osoba má k dispozícii skutkové okolnosti, na ktorých základe môže vyvodzovať tvrdenie o

bezodôvodnom obohatení, ktorými skutkovými okolnosťami podľa názoru žalovaného disponoval žalobca oveľa skôr ako od doručenia listu od nejakého združenia.

K podanému odvolaniu sa vyjadril žalobca opakovane, poukázuc na to, že dohoda o poskytnutí služby v bode 8 bod 8.1 spôsobuje hrubú nerovnováhu práv a povinností jej účastníkov v neprospech spotrebiteľa a nie je možné vylúčiť súdnu kontrolu tejto zmluvnej podmienky s argumentáciou, že sa týka ceny. Pri komplexnom posúdení nepochybne túto dohodu by bolo možné vyhodnotiť ako absolútne neplatnú aj pre rozpor s dobrými mravmi s poukazom na § 39 OZ. Žalobca opakovane poukázal na obligatórne náležitosti zmluvy, a to konkrétne rozlíšené splátky istiny úrokov a iných poplatkov, kedy nepostačuje, ak je uvedená len suma predstavujúca súčet splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, v dôsledku čoho sa považuje spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov. Cieľom právnej úpravy, ktorá vyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere spĺňala písomné obsahové náležitosti, je ochrana spotrebiteľa ako slabšieho účastníka záväzkovoprávneho vzťahu zo spotrebiteľského úveru, pričom právny záver o nutnosti rozlíšenia spomínaných splátok vyplýva napr. aj z rozsudku Krajského súdu v Trnave 9Co/401/2012 zo dňa 6.8.2013. Ďalej žalobca vyjadril názor, že ust. § 53 ods. 6 OZ nemožno vykladať tak, aby do odplaty obvykle požadovanej na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery sa zahrňovali aj údaje od tých subjektov finančného trhu, ktoré poskytujú neprímerané až úžernícke úroky. Naopak je potrebné, aby pre účely zistenia výšky obvyklej odplaty súd vychádzal z údajov finančných inštitúcií poskytujúcich spotrebiteľské úvery za primerané odplaty, riadiac sa zásadou dobrých mravov upravenou v ustanovení § 3 ods. 1 OZ. V predmetnej zmluve bol dohodnutý úrok 70,01%, pričom úrokové miery podobných úverov so splatnosťou nad 1 rok do 5 rokov, v marci 2011 boli vo výške 10,53%, z čoho je zrejmé, že úrok dohodnutý medzi účastníkmi bol viac ako 6 krát vyšší, preto je správny záver súdu o neplatnosti dojednania o úrokoch pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 39 OZ.

Žalobca ďalej uviedol, že o možnosti vydania bezodôvodného obohatenia sa dozvedel v auguste 2014 z informácie zo strany Združenia HOOS a žalobu podal dňa 09.09.2014, t.j. žaloba bola podaná v rámci 2-ročnej subjektívnej, ako aj 3-ročnej objektívnej premlčacej lehoty.

Žalobca si uplatnil nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní vo výške 81,22 € bez DPH (písomné vyjadrenie á 72,83 € + 1 x režíjny paušál 8,39 €) na účet právneho zástupcu JUDr. Monike Marjanovič, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Odvolací súd prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania v zmysle § 214 ods. 2 O.s.p. za dodržania podmienok stanovených v § 156 ods. 3 O.s.p., keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bez nariadenia pojednávania bolo riadne oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach, a to v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods. 1,3 O.s.p. a rozsudok potvrdil v celom rozsahu podľa § 219 ods. 1 O.s.p., lebo z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov je vecne správny.

Žalovaný podané odvolanie odôvodnil odvolacími dôvodmi uvedeným v § 205 ods. 2 písm. a/, c/, d/, f/ O.s.p., t.j. tým, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1, konkrétne písm. f/ (účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom) a písm. h/ (súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav) O.s.p..

Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. je daný vtedy, ak v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 písm. a/ až písm. h/ O.s.p..

Podľa písm. f/ takouto vadou je postup súdu ktorým sa účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom, čím treba vo všeobecnosti rozumieť taký procesný postup súdu v dôsledku ktorého účastník nemôže uplatniť konkrétne procesné práva priznané mu O.s.p. za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Podľa ustálenej súdnej praxe k odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť najmä procesným postupom súdu, ktorý rozhodnutiu predchádza, napr. nedostatok vyznenia účastníka o pojednávaní v dôsledku ktorého bol účastník vylúčený z prednesu, neposkytnutie poučenia o povinnosti tvrdenia alebo poučenie o dôkaznej povinnosti, rozhodnutie vo veci bez nariadenia pojednávania, aj keď na to neboli splnené podmienky a pod.. Vadou konania môže byť aj okolnosť vzťahujúca sa na vykonávanie dokazovania, pokiaľ by pri dokazovaní nebolo postupované v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, napr. ak súd nevykonal dokazovanie na pojednávaní, svedok nebol riadne poučený, listinný dôkaz nebol vykonaný

spôsobom ustanoveným v § 129 ods. 1 O.s.p., účastníkovi nebolo poskytnuté právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a ku všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali a podobne.

Zároveň podľa ustálenej súdnej praxe k odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť nielen procesným postupom súdu, ale aj rozhodnutím samotným, a to v prípade ak rozsudok je nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov.

Podľa ust. § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), príp. iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia v súlade s citovaným zákonným ustanovením je súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia a z citovaného ustanovenia jednoznačne vyplýva, že súd je povinný v odôvodnení rozhodnutia uviesť dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých je rozhodnutie založené, tak po skutkovej, ako aj právnej stránke. V odôvodnení rozsudku je potrebné uviesť, okrem toho čoho sa žalobca domáha a z akých dôvodov, aké je stanovisko - obrana žalovaného, aj to, ktoré skutočnosti boli dokazovaním príp. zhodnými tvrdeniami účastníkov alebo iným zákonom predpísaným spôsobom podľa názoru súdu preukázané a ktoré nie, resp., ktoré z nich súd považuje pre rozhodnutie vo veci za bezvýznamné. Pri každej jednotlivéj skutočnosti (preukázanej aj nepreukázanej) musí súd stručne a jasne uviesť ako k svojmu záveru dospel, t.j. z akých dôkazov tento záver podľa názoru súdu vyplýva a ako tieto dôkazy v súlade s § 132 až 135 O.s.p. hodnotil (uvedené je potrebné najmä vtedy, ak ide o dôkazy protichodné). Rovnako je potrebné uviesť dôvody, pre ktoré súd nevyhovel všetkým návrhom účastníkov na vykonanie dôkazov. Následne súd jednotlivé preukázané skutkové zistenia premietne do záverov o skutkovom stave veci - do tzv. skutkovej vety, na ktorú nadväzuje právne posúdenie veci. Z odôvodnenia rozsudku teda musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej, ktoré musia byť v súlade so skutkovými zisteniami. Odôvodnenie musí byť úplné v tom zmysle, že sa vyporiada so všetkými skutkovo a právne relevantnými otázkami súvisiacimi s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatneným nárokom a obranou proti takémuto uplatneniu.

O nepreskúmateľný rozsudok ide vtedy, ak odôvodnenie uvedené náležitosti neobsahuje alebo dôvody rozhodnutia sú nezrozumiteľne podané, a to aj v prípade, ak z jeho odôvodnenia nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej, resp., keď sú právne závery v nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú. O nepreskúmateľný rozsudok ide tiež vtedy, ak sú v odôvodnení rozsudku iba uvedené skutočnosti zistené z vykonaných dôkazov bez toho, aby súd presne špecifikoval aké zistenia, z ktorých konkrétnych dôkazov vyvodil a aký majú tieto zistenia význam z hľadiska hmotného práva.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj z viacerých rozhodnutí Ústavného súdu SR vyplýva, že ak sa súd nedostatočným spôsobom vyporiada s argumentáciou účastníka týkajúcej sa skutkovej a právnej stránky rozhodovanej veci, takýmto postupom vo svojich dôsledkoch odníma účastníkovi právo konať pred súdom a porušuje jeho právo na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb.) aj článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (uverejneného oznámením č. 209/1992 Zb. a čl. 102/1999 Z.z.), lebo v takom prípade účastník objektívne nemá možnosť posúdiť správnosť, resp. nesprávnosť rozhodnutia alebo postupu súdu, a teda ani sa kvalifikovane rozhodnúť, ktorým odvolacím dôvodom má odvolať odôvodniť, aby bol v odvolacom konaní úspešný, t.j. neumožňuje mu pri nespokojnosti s rozhodnutím efektívne využiť jeho procesné právo na podanie odôvodneného odvolania. Preto ak je rozhodnutie nepreskúmateľné, lebo neobsahuje vyššie uvedené náležitosti, alebo obsahuje nezrozumiteľné dôvody, prichádza do úvahy iba zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci súdu na ďalšie konanie.

Vzhľadom na argumentáciu odvolateľa, ktorý okrem iného namietal nepreskúmateľnosť rozsudku je potrebné poukázať aj na rozdiel medzi rozhodnutím, ktoré nemá náležitosti predpokladané v § 157 ods. 2 O.s.p. a je z toho dôvodu nepreskúmateľné a na druhej strane rozhodnutím, ktoré tieto náležitosti má je však vecne nesprávne. Ak súd svoje rozhodnutie dostatočne odôvodní, rozhodne, ale na základe nesprávnych skutkových alebo právnych záverov, nejde o rozhodnutie nepreskúmateľné.

Odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p. je v súdnej praxi daný vtedy, ak súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnutý dôkaz potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, k čomu je potrebné uviesť, že súd nie je povinný vykonať všetky dôkazy navrhnuté účastníkmi konania, najmä súd nevykoná dôkazy na preukázanie skutočností, ktoré z hľadiska hmotného práva nie sú významné a nevykoná ani dôkazy nadbytočné, t.j. ku skutkovým okolnostiam, ktoré boli už preukázané iným spôsobom alebo založené na zhodnom tvrdení účastníkov. Neúplné zistenie skutkového stavu je odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvého stupňa nevykonal účastníkom navrhnutý dôkaz spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť, naopak iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy účastníkmi navrhnuté, nemôže byť v spore spôsobilým odvolacím dôvodom. Zároveň musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvého stupňa.

Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. je daný v prípade nesprávneho postupu súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, teda v prípade, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú alebo neboli účastníkmi prednesené, príp. nevyšli počas konania najavo inak, alebo neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. O nesprávne skutkové zistenie môže ísť aj v prípade, ak dôjde k logickému rozporu v hodnotení dôkazov, t.j. skutočnosti, ktoré vyplývajú z prednesov účastníkov alebo vyšli v konaní najavo inak, a to so zreteľom na závažnosť, zákonnosť, pravdivosť, vierodnosť týchto dôkazov. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 132 O.s.p. alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 133 až 135 O.s.p., pričom sa jedná o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvého stupňa vec posúdil po právnej stránke.

K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. odvolací súd poukazuje na to, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje súd právne závery a aplikuje konkrétnu normu na zistený skutkový stav.

Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii právnej normy na zistený skutkový stav ku ktorému môže dôjsť vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

Odvolací súd po preskúmaní napadnuté rozsudku v intenciách napadnutých odvolaními dospel k záveru, že uvedené odvolacie dôvody nie sú naplnené, keďže postupu prvostupňového súdu v konaní a ani jeho rozhodnutiu nie je možné vytknúť pochybenie zakladajúce záver o naplnení niektorého z uvedených dôvodov odvolania vychádzajúc z vyššie uvedených zásad.

Rozhodnutiu súdu prvého stupňa nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu ani to, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývajú a ani nevyšli za konania najavo inak. Rovnako mu nie je možné vytknúť ani to, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor. Súd prvého stupňa hodnotil každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomných súvislostiach, pričom prihliadol starostlivo na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, pričom vykonal všetky dôkazy potrebné na preukázanie skutočností, ktoré z hľadiska hmotného práva boli významné. Zo zisteného skutkového stavu súd prvého stupňa vyvodil aj správny právny záver, pretože na zistený skutkový stav aplikoval správne zákonné ustanovenia a tieto zákonné ustanovenia správne interpretoval. Podrobné a zákonu zodpovedajúce je aj odôvodnenie napadnutého rozsudku s ktorým sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje a odkazuje na neho. Odvolací súd pri preskúmaní veci nezistil, že by konanie malo inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Neboli zistené také porušenia procesných predpisov, ktoré by mohli mať vplyv na výrok napadnutého rozhodnutia.

Podľa ust. § 219 ods. 1,2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, príp. doplniť na zdôraznenie správnosti ďalšie dôvody.

Vo vzťahu k prvému výroku, ktorým súd určil, že poplatok 367,49 € za službu spočívajúcu v možnosti odkladu splatnosti maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru je neprijateľnou zmluvnou podmienkou

sa odvolací súd v plnej miere stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, odkazuje naň a na doplnenie vecnej správnosti rozhodnutia najmä vo vzťahu k odvolacím námietkam uvádza nasledovné:

Súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania správne uzavrel, že žalobca si podmienky zmluvy individuálne nedojednal (t.j. vrátane spornej dohody o poskytnutí služby uvedenej v bode 8.1), službu spočívajúcu v uvedenej možnosti odkladu splátok úveru spoplatnenú vo výške 367,49 € si nevymienil, ale bola mu nanútená žalovaným, pričom výška odmeny za ňu je neprimeraná (predstavovala 24,49 % z dohodnutého úveru a 32,46 % z úveru poskytnutého po jej odpočítaní) a nepochybne je odporujúca dobrým mravom. Zároveň súd prvého stupňa správne poukázal na to, že spotrebiteľ už v čase, keď žiadnu službu ešte nevyužil, bol nútený zaplatiť jej požitie, takže zo strany veriteľa došlo k získaniu prospechu skôr ako poskytol plnenie. S poukazom na uvedené súd prvého stupňa zníženie poskytnutého úveru o uvedenú sumu 367,49 € pri poskytnutej výške úveru 1.132,51 € správne považoval za neprimerané, najmä vzhľadom k tomu, že reálne k zníženiu úveru o uvedenú sumu došlo v čase, keď ešte nebolo vôbec isté, či dlžník túto službu do budúca využije, čo spôsobovalo značnú nerovnováhu medzi účastníkmi zmluvy (v neprospech spotrebiteľa). Na základe uvedeného preto súd prvého stupňa dospel k správne mu záveru, keď považoval za dôvodné vyhovieť žalobe v časti vyslovenia neprijateľnosti žalovanej zmluvnej podmienky.

Odvolací súd sa nestotožnil s tvrdením žalovaného, že dohoda o poskytnutí služby predstavuje samostatný právny úkon, keďže nejde o súčasť úverovej zmluvy, či jej nevyhnutný predpoklad, podmienku a jej predmetom je samostatná služba v podobe záväzku veriteľa poskytnúť odklad splatnosti splátok. Naopak odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa uvedeným v odôvodnení rozhodnutia, kde správne poukázal na to, že formálne síce dohoda budí dojem samostatnosti, ale z pohľadu posúdenia neprijateľnej zmluvnej podmienky a vylúčenia súdnej kontroly je potrebné prijať záver, že v tomto prípade súdna kontrola nemôže byť vylúčená, pretože dohoda je súčasťou textu zmluvy a hlavným predmetom plnenia je stále poskytnutie úveru. Odlišný výklad by bol v rozpore s ust. § 53 ods. 1 Obč.zákonníka a so sledovaným účelom citovanej právnej úpravy, pretože by takto veriteľ mohol rozčleniť úverovú zmluvu na viaceré samostatné „individuálne dohodnuté“ časti, čo by znemožňovalo posúdenie jej neprijateľnosti a takýto výklad je neprípustný vychádzajúc z účelu právnej úpravy vzťahujúcej sa na ochranu spotrebiteľa ako tzv. slabšej zmluvnej strany a zásady neprípustnosti zneužívania monopolného postavenia dodávateľov ako tzv. silnej zmluvnej strany.

Zároveň sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že sa jednalo o formulárovú (typovú) zmluvu, pripravenú vopred žalovaným, ktorej obsah, vrátane dohody o poskytnutí služby (pripravenú pre tlač) nemal žalobca možnosť reálne ovplyvniť alebo pozmeniť. Skutočnosť, na ktorú poukazoval žalovaný, a to že žalobca bol objektívnu možnosť dohodu uzavrieť, nemožno vyhodnotiť ako za splnenie podmienky, že žalobca mohol ovplyvniť obsah zmluvy, resp. dohody.

Prvostupňový súd pri svojom rozhodnutí správne vychádzal aj z povinnosti súdu pri poskytovaní ochrany pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami z úradnej povinnosti skúmať, či voči spotrebiteľovi nie je uplatňované plnenie z neprijateľnej zmluvnej podmienky, kde odvolací súd poukazuje na relevantnú judikatúru Súdného dvora Európskej únie s ohľadom na ktorú by nemali byť žiadne pochybnosti o povinnosti súdu zbaviť spotrebiteľa neprijateľnej zmluvnej podmienky a jej poškodzujúcich účinkov („členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok“ (článok 6 ods. 1 Smernice). Ust. článku 6 ods. 1 sa má považovať za kogentné ustanovenie a ochrana pred neprijateľnými podmienkami sa má poskytovať v režime pravidiel verejného poriadku, teda pravidiel, na ktorých rešpektovaní musí štát bezvýhradne trvať a ktorých rešpektovanie je povinný vždy a za každých okolností vyžadovať. Ochrana spotrebiteľa pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách vychádza z predpokladu, že spotrebiteľ je z hľadiska informovanosti a z hľadiska vyjednávacej pozície v slabšom postavení a má spravidla na výber buď zmluvu vopred naformulovanú dodávateľom akceptovať so všetkými formulárovými klauzulami alebo ju odmietnuť. Možnosť zmeny štandardných podmienok zo strany spotrebiteľa je len iluzórna a je zrejmé, že ide o rovnosť len formálnu. Aby sa dosiahla faktická rovnosť, je to možné dosiahnuť len vonkajším zásahom (porovnaj rozsudok Mostaza Claro 168/05, bod 25, Oceano Grupo Editorial SAC 240/98-C 244/98).

Žalovaný nepreukázal, že by žalobca ako spotrebiteľ mal reálnu možnosť voľby a prispôsobenia si zmluvných podmienok podľa vlastných možností. Nepreukázal teda, že by v danom prípade

bola jednoznačne zabezpečená individuálnosť dohody medzi ním a žalobcom, kedy by žalobca ako spotrebiteľ mal možnosť ovplyvniť obsah zmluvných podmienok.

Napokon za správny v súvislosti s uvedenou neprijateľnou zmluvnou podmienkou odvolací súd považoval aj záver prvostupňového súdu o tom, že uvedená dohoda spôsobuje značnú nerovnováhu medzi účastníkmi zmluvy v neprospech spotrebiteľa, čím je splnená podmienka vyslovenia neprijateľnosti uvedenej zmluvnej podmienky v zmysle § 53 ods. 1 OZ a to konkrétne s poukazom na neprímeranú výšku odplaty a zároveň na tú skutočnosť, že žalovaný o sumu odplaty za službu spočívajúcu v možnosti odkladu splátok úveru vo výške 367,49 € ponížil finančné prostriedky, ktoré boli poskytnuté žalobcovi ($1.500 - 367,49 = 1.132,51$ €), t.j. žalobca ako spotrebiteľ bol povinný zaplatiť uvedenú čiastku už v čase, keď žiadnu službu ani nevyužil a nebolo ani isté, či vôbec túto službu využije. Uvedeným jednoznačne vznikla značná nerovnováha medzi účastníkmi zmluvy v neprospech spotrebiteľa v dôsledku čoho takto dojednaná dohoda je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a preto poukaz žalovaného na to, že následne žalobca uvedenú službu využil (žiadal o odklad splatnosti splátok) je bez právnej relevancie.

Odvolací súd sa stotožňuje so skutkovými aj právnymi závermi súdu prvého stupňa a s odôvodnením napadnutého rozsudku, aj vo vzťahu k druhému výroku o povinnosti žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie na zdôraznenie správnosti uvádza nasledovné:

Za správny odvolací súd považuje záver súdu prvého stupňa o absolútnej neplatnosti právneho úkonu v časti dojednanej odplaty a úroku z úveru v súlade s § 39 Obč. zákonníka v dôsledku výšky dojednanej odplaty, ktorú súd prvého stupňa vyhodnotil jednak ako neprijateľnú zmluvnú podmienku a zároveň odporujúcu dobrým mravom s poukazom na ust. § 53 ods. 6 Obč.zákonníka v zmysle ktorého odplata podstatne nesmie presahovať odplatu obvykle požadovanú bankami za spotrebné úvery. Súd prvého stupňa tu správne zohľadnil skutočnosť, že na základe zmluvy bol žalobcovi poskytnutý úver vo výške 1.500 €, z čoho mu bola reálne vyplatená len suma 1.132,51 €, pričom za úver mal žalovanému zaplatiť odplatu (t.j. úver a úroky v celkovej výške) 3.698,40 €, spolu s odplatom za odklad splátok úveru 367,49 € a odplatu za odklad splátok revolvingu 167,04 €, a to za každý poskytnutý revolving, z čoho jednoznačne vyplýva, že odplata z úveru tak predstavovala sumu, ktorá viac ako 100 % presahuje výšku poskytnutého úveru. Zároveň súd prvého stupňa správne poukázal na to, že ročná úroková sadzba úveru uvedená v zmluve vo výške 70,01 % taktiež značne prevyšuje priemerné úrokové miery z úverov zistené z internetovej stránky Národnej banky Slovenska, keďže výška úrokovej sadzby určená pri spotrebiteľských úveroch pre domácnosti poskytnutých na dobu 1 až 5 rokov v marci 2011 bola 10,53 % ročne, teda zmluvne dojednaná výška úrokov je viac ako 6 x vyššia, čo je ďalším dôvodom, pre ktorý možno zmluvu považovať za neplatný právny úkon v zmysle § 39 Obč.zákonníka.

Za nesprávny považuje odvolací súd názor žalovaného uvedený v odvolaní, že odplaty za poskytnutie peňažných prostriedkov na základe spotrebiteľskej zmluvy sa neporovnávajú len s odplatami bánk a to s poukazom na znenie ust. § 53 ods. 6 zákona odkazujúce na finančný trh a nie „bankový sektor alebo odplatu bánk“. Takáto argumentácia odvolateľa, že do sústavy finančných trhov je potrebné zahrnúť v zmysle teórie finančného práva aj nebankové subjekty neobstojí práve preto, že u týchto subjektov sú v značnej miere súdmi vyslovované za neprijateľné odplaty (úroky) pre ich rozpor s dobrými mravmi. Naopak odvolací súd sa stotožňuje s názorom žalobcu o tom, že uvedené ustanovenie nemožno vykladať tak, aby do odplaty obvykle požadovanej na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery sa zahrňovali aj údaje od tých subjektov finančného trhu, ktoré poskytujú neprímerané až úžernícke úroky, čo by bolo v rozpore s cieľom právnej úpravy vzťahujúcej sa na ochranu spotrebiteľa. Pre účely zistenia výšky obvyklej odplaty sa musí vychádzať z údajov finančných inštitúcií poskytujúcich spotrebiteľské úvery za primerané odplaty riadiac sa zásadou dobrých mravov, a preto súd prvého stupňa správne vychádzal z údajov zistených z internetovej stránky Národnej banky Slovenska.

Vzhľadom na uvedenú absolútnu neplatnosť dojednanej odplaty a úroku na správnosti rozhodnutia o povinnosti žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie nič nemení ani skutočnosť, že odvolací súd nepovažoval za správny záver súdu prvého stupňa týkajúci sa potreby považovať úver za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ zák.č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (pretože nemá náležitosti požadované v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. f/ a § 9 ods. 2 písm. k/), kde odvolací súd považoval za dôvodné námietky žalovaného poukazujúce na skutočnosť, že konečnú splatnosť vo vzťahu k finančnej službe poskytovanej na základe zmluvy - úveru a následného revolvingu je možné určovať vždy ku konkrétnemu čerpaniu peňažných prostriedkov a kde zároveň žalovaný správne poukázal na článok 4 ods. 4,5 zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úver, ako aj námietku

žalovaného vzťahujúcu sa na nesprávny záver súdu o povinnom rozpisovaní splátok (výklad ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z.).

Napokon súd prvého stupňa správne posúdil aj vznesenú námietku premlčania, keď uzavrel, že žaloba bola podaná včas, t.j. k márnemu uplynutiu premlčacej lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia nedošlo, a to ani v 2-ročnej subjektívnej ani v 3-ročnej objektívnej. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že objektívna 3-ročná lehota začala plynúť odo dňa splatnosti poslednej splátky, t.j. odo dňa 17.9.2012 (koniec lehoty tak dopadol na deň 17.9.2015) a rovnako správne súd prvého stupňa uzavrel, že za moment, kedy sa žalobca dozvedel, že došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal, t.j. za deň, kedy došlo k začiatku plynutia subjektívnej lehoty, považoval deň, kedy sa žalobca oboznámil s prehlásením Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS (z ktorého sa dozvedel o skutočnosti, že na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu) ku ktorému doručeniu došlo v mesiaci august 2014. Zároveň je však potrebné dodať, že aj pokiaľ by súd počítal plynutie subjektívnej premlčacej lehoty od dátumu splatnosti poslednej relevantnej splátky, t.j. od 17.9.2012 žaloba by bola rovnako podaná v rámci plynutia 2-ročnej subjektívnej lehoty, nakoľko bola doručená súdu dňa 9.9.2014.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu ako vecne správny, vrátane výroku o náhrade trov a povinnosti žalovaného zaplatiť Slovenskej republike súdny poplatok 118 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, kde súd aplikoval správne zákonné ustanovenia, správne ich aj interpretoval a určil povinnosť žalovaného uhradiť súdny poplatok spolu vo výške 118 € (99,50 € + 18,50 €).

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p., preto odvolací súd priznal žalobcovi, ktorý bol v odvolacom úspešný náhradu trov odvolacieho konania za podanie vyjadrenia k odvolaniu.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák.č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení účinnom od 1.5.2011).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.